

Odgovor na vprašanje

NAŠE NAGRADE

Vaše vrstice

Po nekaj vrstic s kupa

Na vprašanje skupine vajenk iz trgovskih podjetij smo dobili odgovor s Trgovinske zbornice, ki vprašanje nagrad vajencev tako pojasnjuje:
Tudi trgovinski delavci so nagrajeni po delovnem uspehu. Analogno trgovska podjetja nagrajujejo vajence po učnem uspehu, ki ga dosežejo v šoli in s prizadevnostjo na delovnem mestu. Obe merili je trgovinska zbornica že večkrat posebej poudarila, poudarila za tako obliko nagrajevanja vajencev pa so dale gospodarske organizacije, ki razumljivo stimulirajo predvsem dobre vajence.

kot navaja vajencev v svojem pismu uredništvu (4000 dinarjev v prvem letu učenja, 5000 dinarjev v drugem in 6000 dinarjev v tretjem letniku). Vendar je to le minimalni znesek, ki ga vajencev mora dobiti. Predpis pa dopušča možnost, da gospodarska organizacija po lastni presoji izdela

kriterije za nagrajevanje učencev po uspehu. Toda minimalni znesek nikakor ne more biti pogojen z uspehom vajenca v šoli ali na delovnem mestu.
Novi predpis tudi določa, da se nagrade vajencem izplačuje do petega v mesecu za tekoči mesec, medtem ko se je prej na-

grada vajencem izplačevala za nazaj.
O vsebini novega predpisa pa je zbornica tudi posebej obvestila trgovska podjetja in jim priporočala ustrezno obliko nagrajevanja.
Trgovinska zbornica za celjski okraj

Dovolite, da ne hodim več na Vaš led

Tovariš urednik!
Skušal vam bom opisati dogodek, ki ne more biti plod prizadevanja, temveč le neprizadevanja in nazadnje objubljanja zaradi obljub.

Pripetilo se mi je v mesnici pri Magistratu v Celju. To mesnico ima že nekaj časa v posesti kombinat iz Sentjurja. Celjani se še dobro spominjamo, koliko hrupa so tedaj Sentjurčani dvignili zaradi »intervencije« na celjskem trgu. Tedaj so Sentjurčani potrošnike skušali prepričati, da gre za lokalistično težnjo celjske občine, ki je na koncu kljub nekaterim hudim besedam in podtikanjem na njen račun le s prizadevnostjo dosegla, da je Sentjurško kmetijsko gospodarstvo dobilo potrebne prostore in tako nastopilo z dozdnevno konkurenco na celjskem trgu. Da pa so konkurenco vzeli res le kot imaginarni pojem, potrjuje tudi mali dogodek v tej mesnici.

Pred kratkim sem nalašč obiskal to poslovalnico, čeravno soproga kupuje meso vselej v poslovalnicah »Mesnin«. Večkrat sem namreč videl, da je mesnica pri Magistratu prazna. Tudi ta dan je bila in mislim sem, da bom tako z najmanjšo izgubo časa ustregel ženi. Toda pošteno sem se zmotil. Kajti ustregel ji nisem, pač pa sem jo razjezal. Opravičil

sem se lahko le s tem, da kvalitete mesa ne poznam.
Kaj se je pripetilo?
V mesnici sem prosil prodajalca za meso brez kosti. Najprej sem natanko 13 minut čakal, čeravno v mesnici ni bilo drugih kupcev in čeravno je prodajalec imel čas, kajti sicer se ne bi tako vneto mogel pogovarjati z dvema prijateljema, ki sta slonela ob prodajni mizi. Ko je ugotovil, da je »mučkanja« in »rezanja« dovolj, je odrezal tudi kos zame. Toda meso s kostmi. Lepo sem ga opozoril, da bi rad meso brez kosti. Tedaj me je skušal prepričati, da se lahko loči od kosti (to sicer tudi sam vem, ker je pač logično). No in nazadnje mi je odrezal kos mesa brez kosti. Toda, verjetno da bi dokazal, da je meso s kostmi boljše, mi je tokrat odrezal tako meso, ki ni bilo za rabo. Doma so me okregali, češ zakaj sem za pravil veliko denarja za nič, pes pa se je veselil obroka.

Vendar se mi zdi, da je bil ta davek na nevljudnost v mesnici Sentjurskega kmetijskega kombinata nepotreben, ker predpisi podobnih davkov ne poznajo. Razen tega pa ta primer tudi dokaj

lepo ponazoruje, zakaj je ta mesnica tolikokrat prazna in zakaj so mesnice, kjer poznajo pravilen odnos do potrošnika, v istem času polne.
Sicer pa obstaja še ista inačica problema. Sentjurčani so pred časom objubiljali intervencijo na celjskem trgu, ki naj bi koristila potrošnikom?! In komu tako ravnanje koristi? Potrošnikom že ne, saj je dokaj znano, da se konkurenca odraža v kulturni postrežbi, v posredovanju kvalitetnega blaga potrošnikom in v zniževanju cen za isto kvaliteto blaga. Le-to je lahko pozitivna konkurenca, ki si jo potrošniki želijo. Megalomanske obljube pa nikakor ne morejo biti konkurenca. Kajti v mojem primeru smo stali pred dilemo — ali da uporabimo za kosilo neizpolnjeno obljubo (meso je zaradi neprimerčnosti pojedel pes) in pri tem ostanemo lačni ali pa skuhamo krompir. Odločili smo se krompir. Vendar pa nas verjetno nihče več ne bo prepričal, da bi za isto ceno kupovali neuporabno meso, zabeleženo z močno dozo nevljudnosti.

e. č. Celje

Ali s prispevkom koristim?

Tovariš urednik,
oprostite, da vas nadlegujem, vendar menim, da bo moj prispevek tudi delno koristil sklopu prepričljivih mnenj ob novem sistemu nagrajevanja prosvetnih delavcev.

V zadnjem času o tem prosvetnih delavci živahno razpravljamo. Obstajajo res tudi težave, saj prosvetni delavci teh problemov ne poznajo dovolj dobro, a tudi izkušeni nimajo kot na primer delavci v gospodarskih organizacijah. Zaradi tega računamo na začetne pomanjkljivosti novih pravilnikov. Menim pa, da v njih ne bi smeli pozabiti perečega problema na nekaterih šolah. Gre namreč za razdeljevanje nadur. Najbolje bi sicer bilo, da bi nadure sploh odpadle. Vendar to — tako je tudi pri nas — zaradi pomanjkanja učiteljev ni možno. Če pa so na šoli nadure potrebne, le-te ne bi smele biti orodje za maščevanje ali dokaz naklonjenosti. Kajti tudi če so nadure ovrednotene enako ali pa po enakih kriterijih in če je razdeljevanje subjektivno in odvisno zgolj od razpoložanja upravitelja, je razumljivo plačevanje in vrednotenje dela lahko le subjektivno. Kajti vsaka stvar, ki ima slab temelj, je lahko samo slaba.

Zaradi tega menim, da bi bilo koristno, če bi tudi to vprašanje uredili ob izdelavi pravilnikov z jasnimi določili o razdeljevanju nadur. S tem bi odpadle tudi mnoge zbornične razprave, a tudi mnoge anomalije. Kajti neredko se zgodi, da mlada učiteljica lepe zunanosti zasluži zaradi krivično razdeljenih nadur kar preko 50 tisoč dinarjev, starejša učiteljica pa skupaj komaj trideset tisoč dinarjev na mesec.

S. N.

Avtobusna zveza s Konjicami

Vitanjčani se že dalj časa jezijo, ker nimajo primerne zveze z občinskimi središčem — Slov. Konjicami. Avtobusno podjetje je pred časom imelo redno progno med tema dvema krajema, a so jo pozneje ukinili. Vendar se Vitanjčani še vedno niso s tem sklepom spoprijaznili. Sodiijo, da je ukinitve te avtobusne proge bilo samovoljno dejanje. Menijo namreč, da bi proga bila rentabilna.

Volivci so pretresali družbene plane

TE DNI SO ZBORI VOLIVCEV OBRAVNAVALI PREDLOGE LETOSNIH OBČINSKIH DRUŽBENIH PLANOV IN PRORACUNOV. V VSEJ MOZIRSKI OBZINI SO DRŽAVLJANI SEZNANJENI Z GRADIVOM O PLANU.

V občini Mozirje pravijo, da so se letos pri tem delu uspeli izogniti nepotrebnim naglicam in da je končni predlog družbenega plana plod večmesečnih širokih razprav. Osnovno politiko, ki jo vsebuje predlog plana, so v dokaj poljudni obliki in konkretno razložili volivcem na zborih. Občani so imeli torej možnost sodelovati pri oblikovanju plana z umestnimi pripombami in predlogi oziroma vplivati na urejanje nekaterih problemov v občini.

Vse to prča, da na občinskih ljudskih odborih letos ne sestavljajo planov v zaprtih pisarnah. marveč v sodelovanju z vsemi organi, ki so sestavni del samoupravnega mehanizma v komunah. Tudi v tem se namreč kaže odnos do volivcev.

Pomlad v snegu

Perice na Frankolovem kljub snegu in mrazu ne opustijo pranja na perišču s toplo vodo. Dva konja in štiri buše vlečejo le s težavo žagovino, ki bi služila namesto stelje
»V stiski konj tudi muhe žre« — če ni drugega bodo tudi odpadki zadostovali do toplejših dni

v zadnjih treh letih zabeležilo lepe uspehe. Konec junija nameravajo prirediti tudi posebno razstavo.

Tovarišica Anica O. v svojem pismu graja blagajničarko v delikatesi »NAREZEK« v Celju, ker je zahtevala dvojno plačilo. Iz protesta je vrnila blago in odšla. Pravi, da pri tem ne gre za 200 dinarjev, temveč za princip poštenosti in pravilnega odnosa do kupcev-potrošnikov.

Tov. T. M. iz Celja, Maliborska cesta, opozarja na malomaren odnos delavcev podjetja dimnikarstvo. Ta se zrcali v nerednem čiščenju dimnih naprav in v škodi, ki jo naredijo. Razen tega pripominja, da je neprimeren čas za čiščenje dimnikov in štedilnikov med enajsto in drugo uro, ko povsod pripravljajo kosilo.

Bravec J. J. se pritožuje, ker je železniška direkcija baje sklenila, da proge Poljčane—Zreče ne bo več urejevala. Pojasnjuje tudi, da uvedba avtobusne proge ni rešitev, kajti s tega kraja odhaja v mnoga središča precej ljudi, ki jih avtobus ne more razvoziti in bi en voz tudi ne zadostoval. Dva avtobusa na bi se zaradi nekaterih praznih dni ne izplačala. Upa, da se bodo le našla ustrezna sredstva za ureditev ozkotirne proge.

Tovariš Z. R. iz Mozirja nam poroča o letošnji razdelitvi sredstev občine. Proračun je za 60 milijonov višji od lanskega. 100 milijonov bodo porabili za šolstvo, za zdravstvo pa okoli 35 milijonov dinarjev. Imenovali so tudi posebno komisijo, ki bo izdelala program podružabljanja gozdarstva v tej občini.

Tov. V. L. iz Slov. Konjic nam poroča, da sta kolektiva KONUS in KOSTROJ že volila svoja nova delavska sveta. Na volitve pa se pridno pripravljajo tudi v ostalih kolektivih.

Trkrat tudi opozarjamo še enkrat bralce, da nam ne pošiljajo tendencioznih pism, zlasti ne nepodpisanih, ker ti neusmisljeno končajo v košu. Istočasno pojasnjujemo, da je dopis o »zviševanju cen mleku« v Dolu pri Gornjem gradu bil poln neresničnih trditvev in zlonamernosti. Sele temeljita preiskava na terenu in izjave prebivalcev iz tega kraja so pojasnile pravo stanje. S tem se tudi opravičujemo ton. Pepci, ki se je upravičeno čutila prizadeta. Hkrati sporočamo bralcem, da bodo imeli prednost dopisi, podpisani s polnim naslovom. Spričo izredno velikega števila pism uredništvu bodo dopisi, kjer se pisci želijo podpisati samo z imalcami, skraćeni na minimum.

Uredništvo

TELEVIZIJSKI PRETVORNIK ZA VITANJE?

Prebivalci Vitanja sedaj nimajo možnosti, da bi sledili programu Jugoslovanske radiotelevizije. Ozka dolina in visoki grebeni onemogočajo sprejem. Zaradi tega se v kraju dogovarjajo, da bi s pomočjo gospodarskih organizacij in zasebnikov nabavili ustrezen televizijski pretvornik.

Če možakar joče...

Na zadnjem zasedanju so odborniki Občinskega ljudskega odbora Slovenske Konjice potrdili predlog, da se likvidira podjetje »Mizarstvo« v Ločah. Na seji so povedali, da ljudje v tem malem podjetju niso delali, da so se med delom speli za delo doma, da je upravnik slabo vodil podjetje in da so končali leto z domala milijonskim primanjkljajem. Toda to je bilo presuhoparno naštevane in predvsem zgrešeno. Obiskali smo mizarско delavnico in Ločane. Tam smo zvedeli precej več, zvedeli smo, da ne gre za malo stvar — po obsegu morda že — po družbeni pomembnosti pa za veliko škodo do delovnega človeka.

DIKTATURA OSEBE V ZAVETJU

Nesposobni direktor je namreč svoje nesposobnost pokazal kmalu. Sam je zbral naročila in dal ja mizarjem skico. Ker pa skic ni znal narediti, so seveda bili izdelki napačni. Tako se je zgodilo celo, da je njegova »pozabljenost« povzročila veliko škodo. Oddal je naročilo za izdelavo kombiniranih balkonskih vrat z okni. Skiciral je samo levo kombinacijo. Devet takih oken so na-

redili, in ko so končali, se je naročnik prijel za glavo. »Saj mora biti pet vrst vrat v desni kombinaciji.« je ves preplašen dejal. Delavci so zgrabili za delo, razdrli so okna, jih predelali in popravili napako. Vse zastonj. Ure in ure so dali za »nesposobnost s perfektnimi priporočili.«
Zavednejši delavci so problem sporočili predsedniku sindikata Opekarni, ker so v tej organizaciji bili do poloma. Ta je od »direktorčeka« zahteval pojasnilo. Kaj hušjeha. V delavnici je nastal vihar.

»Kaj vas pa to briga? Saj vendar jaz odgovarjam! Brigajte se za delo, pa tole dleto spravite!« In možje so molčali in delali, delali tako kot jim je »poveljevalo« poveljnik s »priporočili«. Težko bi namreč kdo v tem oddaljenem kraju vzdržal pritisk diktatorja, ki si drzne kolektivno zabrusiti v obraz »Sicer pa se lahko pritožite kamor hočete meni nihče nič ne more!« O pač, lahko bi mu, in ne bi bila potreba intervencija Zveznih organov nihi republiških. Občina bi lahko

problem rešila, občina bi ga lahko tudi preprečila.
Danes pa je stanje tako, da zaradi posledic diktature osebe delavci s solzami v očeh gledajo v bodočnost.

ENAJST TISOČ ZA DVOMESEČNO DELO

Jožeta Breznika smo našli v delavnici, ko je še z dvema tovarišema popravljal zadnjo veliko napako moža s »priporočili«. To so tudi delali zastonj. Delo je bilo že prej plačano, kupec pa je hotel ustrezna vrata, ne prevelika.

Tov. Breznik je povedal, da je delal za malo plačilo v delavnici tudi po sedemnajst ur na dan. Ni se upiral, ni bil delal problema zaradi plačila, ker je pač upal, da bo krenilo na bolje. Razen tega je sleherni dinar potreben družini. Hčerka je v administrativni šoli. Potrebno ji je pomagati, drugi otrok pa je pred leti zbolel za paralizo. Kako bomo sedaj živeli je objokan vprašal. Otroku moram kupiti novo pro-

tezo. S čem jo bom? Za dva meseca smo dobili enajst tisoč, kdaj bom dobil naslednje izplačilo pa res ne vem. V okolici pa ni prostega delovnega mesta.

Beseda mu je zastala v grlu. Sam pa sem zapustil obrat, ker mi je bilo neprijetno, ker sem občutil, da to ni samo posledica nesposobnosti, temveč še mnogo več. Mar ni to v velikem nasprotju z našo demokratično ureditvijo, če delavec ne sme skrbeti za proizvodne probleme, če mu »možje« grozijo z višjimi forumi, a na koncu zaradi tega ostane brez sredstev na cesti, objokan in sam, To variši to je res zločin!

NAPACNA OBRAVNAVA

Od predsednika krajevne organizacije SZDL, predsednika sindikata in sekretarja osnovne organizacije ZK ter od uslužbencev kmetijske zadruge sem zvedel, da je tov. Breznik izredno marljiv, tih in prizadeven delavec ter da je res delal kot mravlja v »Mizarstvu«.

In zakaj potem na ljudskem odboru občine pavšalna ocena — delavci niso delali! In res, kdo bi dokazal, da delavec, ki dela tudi po sedemnajst ur na dan, da bi popravil tuje napake, ni prizadeven. Tega nihče ne more dokazati, prav tako nihče ne more trditi, da ta obrat ob takim prizadevanju nima pogojev za obstoj. Problem je v vodenju in v priporočilih. Zaradi tega je bila edina pravilna ocena na seji Ljudskega odbora izjava nekega odbornika, ki je jasno povedal: »Mi odborniki smo krivi!« Toda žal razprava ni resneje načela tega vprašanja.
Res »ZAL NE«, kajti predvsem bi bilo potrebno ugotoviti, kdo je izdelal »perfektno priporočilo«, kdo je predlagal »gospoda direktorčeka«, kdo se je o njegovi sposobnosti prepričal — torej kdo je dejansko kriv, da se šestdesetletni možakar joče in da bodo občani odšteli milijon za poravnavo izgube?

Mile Iršič